

NEW YORK TIMES BESTSELERIS

užtemimas

S T E P H E N I E M E Y E R

Alma littera

IŽANGA

VISOS MŪSŲ GUDRYBĖS BUVO BERGŽDŽIOS.

Stingstančia širdimi stebėjau, kaip jis ruošiasi mane ginti. Nors skaičiumi jie jį pranoko, veide nebuvo matyti nė šešėlio abejonės, tik didelis susikaupimas. Žinojau, kad negalime tikėtis pagalbos – tą pat akimirką jo šeima kovojo už savo gyvastį, lygiai kaip jis gynė mūsų gyvybes.

Ar kada nors sužinosiu, kuo baigsis anas mūšis? Kas nugalės, o kas pralaimės? Ar išgyvensiu tiek laiko?

Regis, galimybės menkos.

Juodos akys, nuožmios ir laukinės, trokštančios mano mirties, laukė, kol mano gynėjo dėmesys akimirką nukryps. Tą akimirką, be abejo, žūsiu.

Kažkur toli toli, šaltame miške, sustugo vilkas.

1. ULTIMATUMAS

Bela,

~~nežinau, kodėl prašai Čarlio, kad perduotų raš-
telius Biliui, lyg būtume antroikai, — jei norė-
čiau su tavimi pasikalbėti, tai atsiliepčiau į~~

~~Jau priėmėi sprendimą, tiesa? Negali tvirtėti ir
viena, ir kita, kai~~

~~Kurie „mirtingieji priešai“ tau kelia daugiausia
sunkumų~~

~~Klausyk, žinau, kad esu kvailys, bet kitos išei-
ties nėra~~

~~Mes negalime būti draugai, jei tu visą laiką
leidži su šutve~~

~~Niskas dar blogėja, jei per daug apie tave gal-
voju, taigi neberašyk~~

Taip, ir aš tavęs pasiilgau. Labai.
Tai nieko nekeičia. Deja.

Džeikobas

Perbėgau pirštais lapą, čiuopdama įdubas, kur jis taip spaudė tušiniuką, kad šis vos neišlindo kiaurai. Įsivaizdavau jį tai rašantį – keverzojantį piktas raides savo nedailia rašysena, braukiantį eilutę po eilutės, kai prasprūsdavo ne tie žodžiai, gal netgi traiškantį rašiklį savo per dideliame delne; tai paaiškintų rašalo dėmes. Įsivaizdavau, kaip jis iš nevilties raukia juodus antakius, kaip raukšlėjasi jo kaktą. Jei būčiau ten buvusi, būčiau nusijuokusi. *Neperspausk smegenų, Džeikobai*, būčiau jam tarusi. *Klok viską*.

Bet dabar, dar kartą skaitant žodžius, kuriuos jau mokėjau atmintinai, anaip tol nebuvo juokinga. Jo atsakymas į mano maldaujama raštelį – Čarlio jam perduotą per Bilį, visai antrokiška, kaip jis pastebėjo – manęs nenustebino. Esmę žinojau dar jo neatplėšusi.

Tik stebėjaisi, kaip kiekviena perbraukta eilutė mane žeidė – tarsis raidžių smailės būtų aštrios. Ir ne tik tai, už kiekvienos pik-

tos pradžios slėpėsi plati skausmo jūra; Džeikobo skausmas mane varstė labiau nei manasis.

Mąstydamą apie tai, užuodžiau sklindantį iš virtuvės degėsių kvapą. Kituose namuose nebūčiau persigandusi dėl to, kad kas nors, be manęs, gamina valgi.

Įsigrūdau suglamžytą popierių į užpakalinę kišenę ir akimirksniu nurūkau laiptais žemyn.

Čarlio įgrūstam į mikrobangų krosnelę spagečių padažo stiklainiui besisukant dar tik pirmą ratą, atplėšiau dureles ir jį ištraukiau.

– Ką bloga padariau? – griežtai paklausė Čarlis.

– Pirmiausia reikėjo nuimti dangtelį, tėti. Metalas mikrobangoms netinka.

Tai tardama greitai atsukau dangtelį, supyliau pusę padažo į dubenėlį, įkišau jį į krosnelę, o stiklainį atgal į šaldytuvą. Nustačiau laiką ir spustelėjau „Pradėti“.

Čarlis suspaudęs lūpas stebėjo mano veiksmus.

– O makaronus gerai išviriau?

Pažiūrėjau į puodą ant viryklės – iš jo sklindantis kvapas čia mane ir atvedė.

– Pamaišysim, ir bus gerai, – švelniai tariau.

Susiradau šaukštą ir pabandžiau susmulkinti prikepusį prie dugno minkštą gumulą.

Čarlis atsiduso.

– Ką gi visa tai reiškia? – paklausiau jo.

Jis susidėjo ant krūtinės rankas ir pro užpakalinės sienos langą pažvelgė į pliaupiantį lietų.

– Nesuprantu, apie ką šneki, – suniurnėjo jis.

Buvau apstulbusi. Čarlis daro valgyti? Ir ko jis toks surūgęs? Edvardo dar nebuvo; paprastai toks tėčio elgesys būdavo skirtas mano vaikinui, jis kiek įmanydamas stengdavosi kiekvienu žodžiu ir gestu reikšti nuostatą „nepageidaujamas“. Čarliui nė nereikėjo stengtis – Edvardas ir taip puikiai žinojo, ką mano tėtis galvoja.

Kai maišydama makaronus mintyse ištariau „vaikinas“, mane apėmė pažįstamas nerimas, ir aš prikandau lūpą. Tai nebuvo tinkamas žodis, toli gražu. Reikėjo kito, tiksliau nusakančio amžiną atsidavimą... Bet vartojami kasdieniame pokalbyje tokie žodžiai, kaip „lemtis“ ir „likimas“, skamba kvailai.

Edvardas mane vadindavo kitaip, ir kaip tik nuo to žodžio įsitempdavau. Subjurdavau vien jį prisiminusi.

Sužadėtinė. Fui. Vien apie tai pagalvojus, kūnas eina pagaugais.

– Ar aš ką nors pražiopsojau? Nuo kada gamini vakarienę? – paklausiau Čarlio. Makaronų gniutulas suposi verdančiame vandenyje, kol jį baksnojau. – Tiksliau, *bandai* išvirti vakarienę.

Čarlis gūžtelėjo pečiais.

– Nėra įstatymo, draudžiančio man virti savo namuose.

– Gal tau geriau žinoti, – atsakiau šypsodamasi ir žiūrėdama į ženklelį, prisegtą prie jo odinės striukės.

– Cha. Teisybė.

Jis išsinėrė iš striukės, lyg mano žvilgsnis būtų priminęs, kad jis vis dar apsirengęs, ir pakabino ją ant kablio, skirto ginklui. Diržas su pistoletu buvo vietoje – Čarlis jau kelias savaites nematė reikalo nešiotis jo į nuovadą. Forkso, Vašingtono valstijos miestelio, ramybės nebetrikdė žmonių dingimas, lietaus merkiamuose miškuose nebebuvo matyti milžiniškų, paslaptinių vilkų..

Tyliai maigiau makaronus, spėdama, kad, atėjus laikui, Čarlis prabilis apie tai, kas jam neduoda ramybės. Tėtis nemėgo daugiažodžiauti, ir pastangos paruošti vakarienę, per kurią drauge susėstume, liudijo, kad jo galvoje knibždėte knibžda minčių.

Dar kartą dirstelėjau į laikrodį – šiuo metu tai darydavau kas kelias minutes. Liko mažiau nei pusvalandis.

Popietės dabar man būdavo sunkiausias laikas. Nuo tada, kai buvęs geriausias mano draugas (ir vilkolakis) Džeikobas Blekas paskundė tėčiui, kad vogčia važinėjasi motociklu – šią išdavystę

sumanė tam, kad man būtų skirtas namų areštas ir negalėčiau leisti laiko su savo vaikinu (vampyrų) Edvardu Kalenu – Edvardui buvo leidžiama svečiuotis tik nuo septintos iki pusės dešimtos vakaro, tik namuose ir tik stebint amžinai sugižusiam tėčiui.

Tai buvo griežtesnis namų areštas nei tas ankstesnis, kurio nusipelniau, kai nieko nepaaiškinusi dingau iš namų trims paroms ir šokau nuo uolos į jūrą.

Žinoma, su Edvardu dar matydavausi mokykloje, to Čarlis negalėjo pakeisti. Be to, Edvardas beveik kiekvieną naktį praleisdavo mano kambaryje, tik apie tai Čarlis ne itin nutuokė. Edvardo gebėjimas lengvai ir tyliai įlipti pro mano antro aukšto langą buvo beveik toks pat naudingas, kaip ir mokėjimas skaityti Čarlio mintis.

Nors popietės būdavo vienintelis laikas, mano leidžiamas be Edvardo, per jas gerokai prisikamuodavau, o laikas tarytum sustodavo. Vis dėlto kenčiau savo bausmę nesiskųsdama – viena vertus, žinojau jos nusipelniusi, kita vertus, negalėjau įskaudinti tėčio išsikraustydama dabar, kai laukė daug ilgesnis išsiskyrimas, nežinomas Čarliui, bet toks neišvengiamas man.

Tėtis atsikrenkštė, atsisėdo prie stalo ir atvertė drėgną laikraštį; po kelių sekundžių nepatenkintas caktelėjo liežuvium.

– Nesuprantu, kam skaitai naujienas, tėti. Jos tave tik erzina.

Nekreipdamas į mane dėmesio jis niurzgėjo ant laikraščio savo rankose:

– Tai štai dėl ko visi nori gyventi mažuose miesteliuose! Keista.

– Kuo dabar nusikalto didmiesčiai?

– Sietlas tuoj užims pirmą vietą šalyje pagal žmogžudystes. Penkios neišaiškintos žmogžudystės per pastarąsias dvi savaites. Įsivaizduoji tokį gyvenimą?

– Manau, Finikse dar daugiau žmogžudysčių, tėti. Ir aš ten gyvenau. – Ir man niekada nekilo grėsmė tapti žmogžudystės auka, kol neatsikrausčiau į jo saugųjį miestelį. Tiesą sakant, ir aš kai kuriais

atžvilgiais galėjau pirmauti... Mano rankoje sudrebėjo šaukštas ir virptelėjo vanduo.

– Nė už ką ten negyvenčiau, – tarė Čarlis.

Lioviausi gelbėjusi pietus ir nusprendžiau juos patiekti; mėsos peiliu atpjoviau spagečių porciją Čarliui, paskui sau, o jis žiūrėjo susigėdęs. Čarlis ant savo dalies užsipylė padažo ir kibo valgyti. Be didelio entuziazmo pasekiau jo pavyzdžiu ir kaip įmanydama užmaskavau savo gniužulą. Akimirka valgėme tylomis. Čarlis vis dar skaitė naujienas, tad pasiėmiau savo gerokai aprintą „Vėtrų kalno“ tomą iš ten, kur buvau padėjusi per pusryčius, ir, laukdama, kol jis prabilo, pabandžiau pasinerti į amžių sandūros Angliją.

Kai priėjau tą vietą, kur grįžta Hitklifas, Čarlis atsikrenkštęs sviedė laikraštį žemėn.

– Tu teisi, – pareiškė Čarlis. – Turėjau priežastį šitaip elgtis. – Jis mostelėjo šakute į klijingąsias vaises. – Norėjau su tavimi pasikalbėti.

Padėjau knygą į šalį. Viršelis buvo taip aplamdytas, kad visas atsiknojo.

– Galėjai paprasčiausiai pasakyti.

Jis linktelėjo suraukęs antakius.

– Taip. Kitąkart taip ir padarysiu. Pamaniau, perimdamas vakarienės ruošą, suminkštinsiu tavo širdį.

Nusijuokiau.

– Tai padėjo – nuo tavo virimo įgūdžių ištižau kaip zefyras. Ko norėjai, tėti?

– Na, tai dėl Džeikobo.

Pajutau, kaip mano veidas sustingo.

– Kas jam? – paklausiau nejudindama lūpų.

– Nurimk, Bela. Žinau, tebeniršti, kad tave įskundė, bet jis pasielgė teisingai. Jautėsi atsakingas.

– Atsakingas, – prodainiais pakartojau, vartydama akis. – Gerai. Tai kas gi tam Džeikobui?

Mintyse pakartojau nerūpestingą klausimą. Jis toli gražu nebuvo banalus. *Kas bus Džeikobui? Ką aš ketinu dėl jo daryti? Buvęs geriausias mano draugas, dabar tapęs... kuo? Mano priešu? Susigūžiau.*

Čarlio žvilgsnis staiga tapo atsargus.

– Tik nepyk ant manęs, gerai?

– Nepykti?

– Na, tai bus ir apie Edvardą.

Prisimerkiau.

Čarlio balsas paaštrėjo.

– Įsileidžiu jį į namus, tiesa?

– Tikra tiesa, – pripažinau. – Trumpam laikui. Žinoma, galėtum ir mane retkarčiais trumpam *išleisti*, – kalbėjau toliau tik juokais; neabejojau, kad esu uždaryta visiems mokslo metams. – Pastaruoju metu elgiausi visai neblogai.

– Na, prie to aš ir suku...

Ir tada Čarlio veide netikėtai sušvito šypsena, juokėsi net akys, jis atrodė dvidešimčia metų jaunesnis.

Jo šypsenoje išvydau šmėkstelint galimybę, tačiau nespaudžiau.

– Visai susipainiojau, tėti. Tai mes kalbam apie Džeikobą, apie Edvardą ar apie mano namų areštą?

Vėl pasirodė šypsena.

– Galima sakyti, apie visus tris.

– Ir kaip jie susiję? – atsargiai paklausiau.

– Gerai. – Jis atsiduso ir pakėlė rankas lyg pasiduodamas. – Tai gi pamaniau, kad už gerą elgesį galėčiau paleisti tave lygtinai. Kaip paauglė, esi stebėtinai neirzli.

Mano balsas ir antakiai pakilo.

– Rimtai? Tai aš laisva?

Ką tai galėtų reikšti? Buvau įsitikinusi, kad sėdėsiu namie areštuota, kol išsikraustysiu, o ir Edvardas nepastebėjo, kad Čarlio ryžtas būtų svyravęs...

Čarlis išskėlė pirštą.

– Su viena sąlyga.

Mano entuziazmas išblėso.

– Pasaka, – suaimanavau.

– Bela, klausyk, tai veikiau prašymas nei reikalavimas. Tu laisva. Bet aš tikiuosi, kad savo laisve naudosiesi... atsakingai.

– Ką tai reiškia?

Jis vėl atsiduso.

– Žinau, mielai visą laiką praleistum su Edvardu...

– Aš būnu ir su Alisa, – pertraukiau jį. Edvardo seseriai nebuvo nustatytos lankymo valandos; ji ateidavo ir išeidavo kada panorėjusi. Lengvai vyniojo Čarlį apie pirštą.

– Teisybė, – pritarė jis. – Bet tu turi ir kitų draugų, be Kalenų, Bela. Bent jau *turėjai*.

Mes ilgai stebeilijomės vienas į kitą.

– Kada paskutinį kartą šnekėjaisi su Andžela Vėber? – papriekaištavo jis.

– Penktadienį per pietus, – tučtuojau atsakiau.

Prieš Edvardui grįžtant, mano mokyklos draugai buvo pasidaliję į dvi grupes. Juos mėgau vadinti *geraisiais* ir *blogaisiais*. Tiko ir *mes* bei *jie*. Geriesiems priklausė Andžela, jos nuolatinis vaikas Benas Čenėjus ir Maikas Niutonas; jie visi man labai kilniai atleido už tai, kad, Edvardui išvykus, krausčiausi iš proto. Blogųjų vadė buvo Lorena Melori, *jiems* priklausė ir beveik visi kiti, tarp jų mano pirmoji draugė Forkse Džesika Stenli. Regis, jai patiko vykdyti man priešišką politiką.

Edvardui grįžus, skiriamoji linija dar labiau išryškėjo.

Jo grįžimas padarė daug žalos draugystei su Maiku, bet Andžela liko ištikima, o Benas sekė jos pavyzdžiu. Nepaisydama natūralaus pasibaurėjimo, daugelio žmonių jaučiamo Kalenams, Andžela kasdien per pietus pareigingai sėdėdavo šalia Alisos. Po kelių

savaičių ji, rodos, netgi ėmė visai gerai jaustis. Sunku nesižavėti Kalenais – jei tik suteiki jiems progą parodyti savo žavesį.

– O ne mokykloje? – paklausė Čarlis, gražindamas mane atgal.

– Ne mokykloje su niekuo nesusitinku, tėti. Namų areštas, prisimeni? Be to, Andžela turi vaikiną. Ji visada su Benu. *Jei* būčiau iš tikrųjų laisva, – gana skeptiškai pridūriau, – galbūt galėtume vaikščioti keturiese.

– Gerai. Bet... – jis sudvejojo. – Judu su Džeiku tiek laiko praleisdavote kartu, o dabar...

Nutraukiau jį.

– Ar gali eiti prie esmės, tėti? Kokia ta tavo sąlyga, iš tiesų?

– Manau, negalima dėl vaikino mesti visų savo draugų, Bela, – griežtai tarė jis. – Tai negražu, ir, mano manymu, tavo gyvenime būtų daugiau pusiausvyros, jei bendrautum ir su kitais. Tai, kas įvyko rugsėjį...

Krūptelėjau.

– Na, – gindamasis tarė jis, – jei būtum gyvenusi savo gyvenimą be Edvardo Kaleno, taip nebūtų nutikę.

– Viskas būtų buvę lygiai taip pat, – sumurmėjau.

– Gal taip, o gal ir ne.

– Tai kokia gi esmė? – priminiau jam.

– Pasinaudok savo laisve susitikti ir su kitais draugais. Išlaikyk pusiausvyrą.

Pamažu linktelėjau.

– Pusiausvyra geras daiktas. Ar turėsiu laikytis kokių nors normų?

Jis susiraukė, papurtė galvą.

– Nenoriu visko apsunkinti. Tiesiog neužmiršk draugų...

Tai buvo dilema, ją ir pati sprendžiau. Mano draugai. Žmonės, kurių po išleistuvių vakaro dėl jų pačių saugumo niekada nebemačiusiu.

Tad kaip geriau elgtis? Leisti su jais laiką, kol galiu? Ar pamažu nutraukti ryšius, kad išsiskyrimas būtų ne toks staigus? Suvirpėjau svarstydamą antrąją galimybę.

– ...ypač Džeikobo, – man nespėjus daugiau ką sugalvoti, pridūrė Čarlis.

Dar sunkesnė dilema už pirmąją. Man prireikė laiko tinkamiems žodžiams rasti.

– Su Džeikobu gali būti... sunku.

– Blekai mums tarsi giminės, Bela, – vėl griežtai ir tėviškai tarė jis. – O Džeikobas tau buvo labai *labai* geras draugas.

– Žinau.

– Negi visai jo nepasiilgsti? – nusivylęs paklausė Čarlis.

Man staiga užtino gerklė; prieš atsakydama turėjau dukart atsikrenkšti.

– Pasiilgau, – prisipažinau, vis dar nudelbusi akis. – Labai pasiilgau.

– Tai kas tada sunku?

Neturėjau teisės to aiškinti. Taisyklės neleido paprastiems žmonėms – tokiems, kaip aš ir Čarlis – žinoti apie slaptą mus supantį mitų ir pabaisų pasaulį. Aš apie tą pasaulį žinojau viską – ir dėl to patyriau nemaža rūpesčių. Neketinau tokių pat bėdų pridaryti Čarliui.

– Mes su Džeikobu... susipykę, – lėtai paaiškinau. – Dėl savo santykių. Atrodo, Džeikui ne visada užtenka vien draugystės. – Smulkmenų, nors ir svarbių, neminėjau. Visa buvo niekai, palyginti su tuo, kad Džeikobo vilkolakių gauja siaubingai nekentė Edvardo vampyrų šeimos, taip pat ir manęs, nes rimtai ruošiausi prie jų prisidėti. Tokių dalykų rašteliais išsiaiškinti negalėjau, o į skambučius jis neatsakydavo. O mano planas asmeniškai pasikalbėti su vilkolakiu ne itin žavėjo vampyrus.

– Ar Edvardui neišeitų į naudą turėti konkurentą? – Čarlio balsas nuskambėjo pašaipiai.

Įbedžiau į jį niūrų žvilgsnį.

– Nėra jokių konkurentų.

– Šitaip vengdama Džeikobo, žėidi jo jausmus. Jis mieliau būtų tiesiog draugas, negu niekas.

Ak, tai dabar *aš* vengiu *jo*?

– Esu beveik įsitikinusi, Džeikas visiškai nenori su manim draugauti. – Žodžiai degino burną. – Beje, iš kur ištraukei tą sumanymą?

Dabar jau Čarlis atrodė sutrikęs.

– Na, šiandien su Biliu apie tai šnektelėjome...

– Judu su Biliu liežuvaujate kaip senos bobos, – suburbėjau, piktai badydama šakute sustingusius lėkštėje spagečius.

– Bilis nerimauja dėl Džeikobo, – aiškinosi Čarlis. – Džeikui dabar sunku... Jis prislėgtas.

Suvirpėjau, bet nepakėliau akių nuo gumulo.

– Būdavai tokia laiminga praleidusi dieną su Džeiku, – atsiduso Čarlis.

– Aš laiminga *dabar*, – piktai iškošiau pro dantis.

Mano žodžiai ir tonas taip juokingai nederėjo, kad visa įtampa atslūgo. Čarlis pratrūko kvatotis, ir man teko prisidėti prie jo.

– Gerai, gerai, – sutikau. – Pusiausvyra.

– Ir Džeikobas, – mygo jis.

– Pasistengsiu.

– Gerai. Rask tą pusiausvyrą, Bela. Ak, taip, turiu tau laišką, – nė nebandydamas būti delikatus, Čarlis užbaigė temą. – Jis prie viryklės.

Nekrustelėjau. Galvoje sukosi piktos mintys apie Džeikobą. Tikriausiai koks nors šlamštas; tik vakar gavau mamos siuntinį ir daugiau nieko nelaukiau.

Čarlis atstūmė kėdę nuo stalo ir atsistojęs pasiražė. Nunešė lėkštę į kriauklę, bet, prieš atsukdamas vandenį, mestelėjo man storą voka. Laiškas nušliuozė per stalą ir *stuktelėjo* man į alkūnę.

– Hm, dėkui, – suniurnėjau, stebėdamasi jo atkaklumu. Tada pamačiau atgalinį adresą – laiškas buvo iš Pietryčių Aliaskos universiteto. – Greitai atėjo. Tikriausiai ir čia laiku nespėjau.

Čarlis sukikeno.

Apverčiau laišką ir dėbtelėjau.

– Jis atplėštas.

– Man buvo smalsu.

– Aš pasibaisėjusi, šerife. Tai federalinis nusikaltimas.

– O, aš tik perskaičiau.

Ištraukiau laišką ir sulankstyta paskaitų tvarkaraštį.

– Sveikinu, – tarė jis, man dar nespėjus nieko perskaityti. – Įstojai.

– Ačiū, tėti.

– Reikėtų pasikalbėti apie mokesčius už mokslą. Aš turiu susitaupęs pinigų...

– Ei, ei, nieko panašaus. Aš tavo pensijos neliesiu, tėti. Turiu savo universiteto fondą. – Tai, kas dar buvo iš jo likę – ne kažin kiek.

Čarlis suraukė antakius.

– Kai kurie universitetai gana brangūs, Bela. Noriu tau padėti. Tu neturi belstis į pačią Aliaską vien dėl to, kad ten pigiau.

Ten nebuvo pigiau, toli gražu. Tačiau tai buvo toli, o Džune per metus būna vidutiniškai trys šimtai dvidešimt viena apniukusi diena. Pirmoji sąlyga buvo būtina man, antroji – Edvardui.

– Man nereikės mokėti už mokslą. Be to, galima gauti ir finansinę paramą. Nesunku paimti paskolą. – Vyliausi, kad mano apgavystė ne per daug akivaizdi. Tiesą sakant, šia tema visai nesidomėjau.

– Taigi... – prabilo Čarlis, tada sučiaupė lūpas ir nusigrėžė.

– Kas taigi?

– Nieko. Aš tik... – jis susiraukė. – Tik svarsčiau, ką... ką kitąmet ketina veikti Edvardas.

– O!

– Taigi ką?

Trys tylūs stuktelėjimai į duris mane išgelbėjo. Čarlis pavartė akis, o aš pašokau.

– Užeik! – šuktelėjau, o Čarlis burbtelėjo kažką panašaus į „dink“.

Nekreipdama į jį dėmesio, nuėjau atidaryti.

Įnirtingai trūktelėjau duris – ir štai stovi jis, mano asmeninis stebuklas.

Laikui bėgant taip ir neišmokau atsispirti tobulam jo grožiui, buvau įsitikinusi, kad niekada prie jo nepriprasiu. Mano žvilgsnis perbėgo blyškiu veidu: tvirtu stačiakampiu smakru, švelnesniu putlių lūpų linkiu – dabar jos šypsojosi, – išsišovusiais skruostikauliais, glotnia marmurine kakta, ant kurios krito pasišiaušę, nuo lietaus patamsėję bronziniai plaukai...

Akis pasilikau pabaigai, žinojau, kad į jas pažvelgusi pamesiu galvą. Jos buvo plačios, šiltos tarsi skystas auksas, apsuptos tankių juodų blakstienų. Žiūrėdama į jo akis kaskart pasijusdavau ypatin-gai – tarsi man būtų išakiję kaulai. Jaučiausi ir mažumėlę apsvaigu-si, bet tikriausiai dėl to, kad užmiršau kvėpuoti. Ir vėl.

Už tokį veidą bet kuris pasaulio modelis parduotų sielą. Tiesa, ko gero, tai ir yra jo kaina – siela.

Ne. Netikėjau tuo. Jaučiausi kalta jau vien dėl to, kad man šovė į galvą tokia mintis. Apsidžiaugiau – kaip dažnai pradžiugdavau, – kad esu vienintelis žmogus, kurio minčių Edvardas negali skaityti.

Ištiesiau ranką ir atsidusau, kai šalti jo pirštai surado manuo-sius. Jo prisilietimas kėlė keistą palengvėjimą – tarsi būčiau kentusi skausmą, ir tas skausmas būtų ūmiai liovėsis.

– Labas. – Su palengvėjimu atsidusau ir pati iš savęs nusijuokiau.

Jis pakėlė mūsų sunertus pirštus ir plaštakos viršumi paglostė man skruostą.

– Kaip praėjo popietė?

– Lėtai.

– Ir man.

Jis priglaudė mano riešą sau prie veido, mūsų pirštai vis dar buvo susiviję. Braukdamas nosimi per odą jis užsimerkė ir neat-simerkdamas švelniai nusišypsojo. Mėgavosi aromatu, tačiau atsi-spyrė vynui, kaip kadaise buvo sakęs.

Žinojau, kad jam mano kraujo kvapas, daug saldesnis už bet kurio kito žmogaus kraujo kvapą, iš tikrųjų tarsi vynas alkoholiškai, kėlė deginantį troškulį ir tikrą skausmą. Bet dabar jis neatsitrauk-davo, kaip anksčiau. Tik miglotai įsivaizdavau, kokios milžiniškos pastangos slypi už šio paprasto gesto.

Liūdėjau, kad jam reikia taip kankintis. Guodžiausi mintimi, kad nebeilgai kelsiu jam skausmą.

Paskui išgirdau besiantinant Čarlį. Trepšėjo kojomis, reikšda-mas įprastą nepasitenkinimą mūsų svečiu. Edvardas ūmiai atsi-merkė ir nuleido mūsų susipynusias rankas.

– Labas vakaras, Čarli. – Edvardas visuomet būdavo nepriekaiš-tingai mandagus, nors Čarlis to nenusipelnė.

Čarlis kažką suniurzgėjo, tada atsistojo sunėręs ant krūtinės rankas. Pastaruoju metu tėvišką globą jis suprato kiek perdėtai.

– Atnešiau dar prašymų stoti į universitetus, – tarė man Edvar-das, kilstelėdamas kimšte prikimštą specialų voką. Ant mažylio piršto kaip žiedą mūvėjo antspaudų ritinį.

Suvaitojau. Negi dar liko universitetų, į kuriuos jis neprivertė manęs rašyti prašymo? Ir kaip jam pavyko rasti tų laisvų vietų? Juk laikas jau buvo praėjęs.

Jis šyptelėjo, tarsi *skaitytų* mano mintis; veikiausiai jos labai aiš-kiai atsispindėjo veide.

– Dar ne visur baigėsi laikas. O kai kurie universitetai mielai daro išimčių.

Įsivaizdavau, kokie motyvai lemia šias išimtis. Tarp jų ir piniginiai.

Edvardas nusijuokė iš mano išraiškos.

– Galima? – paklausė jis, tempdamas mane prie virtuvės stalo.

Čarlis suirzęs nusekė iš paskos, nors vargu ar būtų galėjęs skųstis šio vakaro darbotvarke. Jis kasdien mane ėdė, kad apsispręščiau dėl universiteto.

Greitai nurinkau stalą, Edvardas tuo metu tvarkė didžiausias anketų šūsnis. Kai stumtelėjau „Vėtrų kalną“ ant bufeto, Edvardas kilstelėjo antakį. Žinojau, ką galvoja, bet, jam nespėjus nieko pasakyti, įsiterpė Čarlis.

– Jei jau kalbame apie stojimą į universitetą, Edvardai, – dar niūriau tarė Čarlis – jis vengė tiesiai kreiptis į Edvardą, o kai tekdamo tai daryti, dar labiau suirzdavo. – Mes su Bela ką tik kalbėjomės apie kitus metus. Ar jau nusprendei, kur mokysies?

Edvardas nusišypsojo Čarliui, jo balsas skambėjo draugiškai.

– Dar ne. Gavau kelis laiškus, kad esu priimtas, bet tebesvarstau.

– Kur tave priėmė? – spyrė Čarlis.

– Į Sirakūzus... į Harvardą... į Dartmutą... O šiandien gavau laišką, kad įstojau į Pietryčių Aliaskos universitetą.

Edvardas šiek tiek pasigrėžė į mane ir mirktelejo. Tramdžiau juoką.

– Harvardas? Dartmutas? – murmėjo Čarlis, negalėdamas nulepti pagarbos. – Tai nuostabu... tai šis bei tas. Taip, bet Aliaskos universitetas... turbūt dėl jo nė nesvarstysi, kai gali mokytis geriau-siuose. Turiu omeny, tavo tėvas veikiausiai norėtų...

– Karlailas džiaugsis, ką bepasirinkčiau, – ramiai atsakė Edvardas.

– Hm.

– Spėk, ką pasakysiu, Edvardai, – linksmi tariau, įsitraukdama į žaidimą.

– Ką, Bela?

Parodžiau į storą voką ant bufeto.

– Ir aš ką tik įstojau į Aliaskos universitetą!

– Sveikinu! – vyptelėjo jis. – Koks sutapimas.

Čarlis prisimerkęs dėbsojo į mus.

– Nuostabu, – suniurnėjo jis po minutės. – Bela, einu žiūrėti varžybų. Pusę dešimtos.

Tai buvo jo įprastas nurodymas atsisveikinant.

– Èè, tėti? Prisimeni, ką neseniai kalbėjomės apie mano laisvę?..

Jis atsiduso.

– Teisybė. Gerai, pusę *vienuoliktos*. Darbo dienomis tau tebegalioja komendanto valanda.

– Belai baigėsi namų areštas? – paklausė Edvardas. Nors žinojau, kad iš tiesų jam nėra ko stebėtis, balse buvo girdėti kuo nuoširdžiausias džiaugsmas ir jaudulys.

– Iš dalies, – pro dantis iškošė Čarlis. – O kas tau darbo?

Piktai dėbtelėjau į tėtį, bet jis nepastebėjo.

– Tiesiog gera žinoti, – atsakė Edvardas. – Alisai reikia draugijos apsipirkti, o aš neabejoju, kad Bela mielai pasižiūrėtų į miesto šviesas. – Jis man nusišypsojo.

Bet Čarlis užriko:

– Ne! – ir jo veidą užliejo raudonis.

– Tėti! Kas nutiko?

Jis vargais negalais atleido sukąstus dantis.

– Nenoriu, kad dabar važiuotum į Sietlą.

– Hm?

– Pasakojau tau tą istoriją iš laikraščio – Sietle siautėja kažkokia žudikų gauja, ir norėčiau, kad laikytumeisi nuo jo atokiai, gerai?

Išpūčiau akis.

– Tėti, didesnė tikimybė, kad mane užmuš žaibas, nei per vieną dieną Sietle...

– Viskas gerai, Čarli, – nutraukė mane Edvardas. – Kalbu ne apie Sietlą. Turėjau galvoje Portlandą. Ir aš neleisčiau Belos į Sietlą. Nieku gyvu.

Nepatikliai pažvelgiau į jį: laikė rankose Čarlio laikraštį ir įdėmiai skaitė pirmąjį puslapį.

Tikriausiai bandė nuraminti mano tėvą. Mintis, kad man, būnančiai su Alisa ir Edvardu, gali kelti pavojų net patys baisiausi nusikaltėliai, atrodė be galo juokinga.

Tai padėjo. Čarlis dar sekundę stebėjosi į Edvardą, tada gūžtelėjo pečiais.

– Gerai.

Ir nudrožė į svetainę – tikriausiai nenorėjo praleisti akimirkos, kai centre išmetamas kamuolys.

Luktelėjau, kol įsijungs televizorius, kad Čarlis manęs negirdėtų.

– Kas... – ketinau klausti.

– Imk. – Edvardas neatplėšė akių nuo laikraščio. Vis dar neatitraukdamas žvilgsnio stumtelėjo man per stalą prašymą. – Man atrodo, pataisiusi galėtum nusiųsti šitiems savo rašinius. Klausimai tie patys.

Turbūt Čarlis dar klausėsi. Atsidusau ir pradėjau rašyti įgrisusią informaciją: vardas, pavardė, adresas... Po kelių minučių pakėliau galvą, bet dabar Edvardas susimąstęs žvelgė pro langą. Vėl palinkusi prie darbo pirmą kartą perskaičiau mokyklos pavadinimą.

Prunkštelėjau ir pastūmiau popierius šalin.

– Bela?

– Nejuokauk, Edvardai. *Dartmutas*?

Edvardas pakėlė numestą prašymą ir švelniai padėjo prieš mane.

– Manau, Naujasis Hampšyras tau patiktų, – tarė jis. – Man ten yra visas vakarinis kursas, visur aplinkui miškai, galima eiti į žy-

gius. Daugybė gyvūnų. – Jis išspaudė šelmišką šypsosenėlę, kuriai, žinojo, negalėsiu atsisipirti.

Giliai įkvėpiau pro nosį.

– Galėsi man už tai atsilyginti, jei tau taip geriau, – pažadėjo jis. – Jei nori, užpildysiu už tave.

– Niekaip ten nepatekčiau be milžiniško kyšio. O gal jiems ką nors padovanojai? Naują Kalenų bibliotekos priestatą? Ak. Ir kam mes vėl apie tai šnekame?

– Bela, gal tiesiog užpildytum prašymą? Juk rankos nenukris. Patempiau lūpą.

– Žinai ką? Nesu tikra, ar to noriu.

Ištisiau ranką į popierius, ketindama sulamdyti ir išmesti, bet jie buvo dingę. Akimirką spoksojau į tuščią stalą, tada pažvelgiau į Edvardą. Atrodė, jis nė nekrustelėjo, bet prašymas veikiausiai jau buvo jo striukės kišenėje.

– Ką čia darai? – griežtai paklausiau.

– Tavo parašą padėsiu geriau už tave pačią. O rašinius jau parašei.

– Klausyk, mažumėlę perlenki lazda, – dėl visa ko, jei Čarlis dar būtų neįsijautęs į varžybas, kalbėjau pašnibždomis. – Man tikrai nebereikia rašyti daugiau prašymų. Mane jau priėmė į Aliaską. Beveik galiu susimokėti už pirmąjį semestrą. Tai toks pat geras alibi, kaip ir visi kiti. Nebūtina išmesti krūvos pinigų, kad ir kieno jie būtų.

Jo veidas skausmingai įsitempė.

– Bela...

– Nepradėk. Sutikau dėl Čarlio atlikti visus šiuos formalumus, bet mes abu žinome, jog kitą rudenį niekaip negalėsiu mokytis. Apskritai negalėsiu būti šalia žmonių.

Mano žinios apie tuos pirmuosius vampyrų gyvenimo metus buvo paviršutiniškos. Edvardas niekada nesileido į smulkmenas – tai nebuvo jo mėgstamiausia tema, – bet aš žinojau, kad ne-

bus smagu. Regis, reikia išsiugdyti savitvardą. Galėčiau studijuoti ne bent nuotoliniu būdu.

– Maniau, dėl laiko dar neapsisprendėme, – švelniai priminė man Edvardas. – Galėtum porą semestrų ramiai pasimokyti. Tiek daug žmogiškosios patirties tau dar stinga.

– Atsigriebsiu paskui.

– Paskui tai nebebus *žmogiškoji* patirtis. Bela, kitos galimybės tapti žmogumi nebeturėsi.

Atsidusau.

– Būk protingas dėl laiko, Edvardai. Pernelyg pavojinga šitaip žaisti.

– Kol kas nėra jokio pavojaus, – tvirtino jis.

Įsmeigiau į jį akis. Nėra pavojaus? Kurgi ne. Tik viena sadistė vampyrė bando mane nužudyti, kad atkeršytų už savo partnerio mirtį, geriausia kaip nors lėtai ir kankinamai. Kam rūpi ta Viktorija? Ak, tiesa, dar Volturiai – karališkoji vampyrų šeima su savo nedidele karių vampyrų kariauna. Jie reikalauja, kad artimiausioje ateityje mano širdis vienaip ar kitaip liautųsi plakusi, nes žmonėms nevalia žinoti, kad tokia šeima egzistuoja. Jokių priežasčių nerimauti, kurgi ne.

Net budint Alisai – Edvardas tikėjo, kad jos šiurpiai tikslios ateities vizijos perspės mus iš anksto – buvo beprotiška rizikuoti.

Beje, šį ginčą jau buvau laimėjusi. Mano persikeitimo data buvo apytikriai nustatyta – tai turėjo įvykti netrukus po mokyklos išleis-tuvių, vos už kelių savaičių.

Kai supratau, koks tai trumpas laikas, mane nusmelkė nerimas. Be abejo, persikeisti būtina – to troškau labiau už viską pasaulyje, – bet negalėjau užmiršti kitame kambaryje, kaip ir kiekvieną vakarą, žiūrincio varžybas Čarljo. Ir savo mamos Renės tolimojoje saulėtojoje Floridoje, vis kviečiančios praleisti vasarą paplūdinyje su ja ir naujuoju jos vyru. Ir Džeikobo, kitaip nei mano tėvai, pui-

kiai žinosiančio, kas vyksta, kai pradingsiu kokiame nors atokiame universitete. Net jei tėvai ilgą laiką nieko neištar, net jei galėsiu atidėti jų lankymą, teisindamasi kelionės išlaidomis, darbo krūviu ar liga, Džeikobas žinos tiesą.

Akimirką mintis apie Džeikobo pasibjaurėjimą nustelbė visus kitus rūpesčius.

– Bela, – sumurmėjo Edvardas. Pajuto mano sielvartą, ir jo paties veidą iškreipė skausmas. – Mums nereikia skubėti. Niekam neleisiu tavęs skaudinti. Gali laukti kiek tik nori.

– Aš noriu paskubėti, – sušnabždėjau silpnai šypsodamasi, bandydama viską nuleisti juokais. – Aš irgi noriu būti pabaisa.

Jis sukando dantis ir iškošė:

– Nė nenutuoki, ką šneki.

Ūmiai sviedė ant stalo tarp mūsų drėgną laikraštį. Bakstelėjo į antraštę pirmame puslapyje:

MIRTIS SIAUTĖJA. POLICIJA BAIMINASI GAUJOS

– Kaip tai susiję su mumis?

– Pabaisos – tai ne juokas, Bela.

Vėl dirstelėjau į antraštę, tada pakėliau akis į jo persikreipusį veidą.

– Tai daro... *vampyras*? – sušnabždėjau.

Jis nelinksmiai šyptelėjo. Tyliai šaltai ištarė:

– Nustebtum, Bela, kaip dažnai už tokių siaubingų įvykių slypi mūsų šaliai. Nesunku atpažinti, kai žinai, į ką atkreipti dėmesį. Ši informacija leidžia spėti, kad Sietle ištrūko į laisvę naujagimis vampyras. Ištroškęs kraujo, pamišęs, nevaldomas. Visi mes tokie buvome.

Vėl nuleidau akis į laikraštį, nenorėjau sutikti jo žvilgsnio.

– Mes jau kelias savaites stebime padėtį. Visi požymiai tai patvirtina: netikėtas žmonių dingimas, visada naktį, prastai paslėpti lavonai, kitų įrodymų stoka... Taip, jis visiškai žalias. Ir niekas, regis, nesirūpina šiuo naujoku... – Jis giliai įkvėpė. – Na, tai ne mūsų bėda. Mes net nekreiptume dėmesio į tokius dalykus, jei jie nevyktų taip arti. Kaip jau sakiau, tai nuolat nutinka. Pabaisų egzistavimas sukelia siaubingus padarinius.

Stengiausi nematyti puslapyje minimų pavardžių, bet jos išryškėjo tekste, lyg būtų pajuodintos. Penki žmonės, kurių gyvenimas baigėsi, kurių šeimos dabar gedi. Skaityti šiuos vardus buvo kas kita, nei abstrakčiai galvoti apie žmogžudystes. Morina Gardiner, Džefris Kempbelas, Greisė Reizi, Maiklas O’Konelis, Ronaldas Albrukas. Žmonės, turėję tėvų, vaikų ir draugų, auginę gyvūnėlius, dirbę darbus, svajoję, kūrę ateitį ir branginę prisiminimus...

– Man taip nebus, – beveik pati sau sukuždėjau. – Tu man nelesi šitaip elgtis. Mes gyvensime Antarktidoje.

Edvardas prunkštelėjo, įtampa atslūgo.

– Pingvinai. Nuostabu.

Nelinksmi nusijuokiau ir numečiau nuo stalo laikraštį, kad nereikėtų matyti tų vardų; jis garsiai šleptelėjo ant linoleumo. Be abejo, Edvardas turėjo galvoje medžioklę. Jis ir jo „vegetarų“ šeima, pasiryžę branginti žmonių gyvybę, labiau mėgo stambiuosius plėšrūnus, šie ir buvo jų dietinis maistas.

– Na, tuomet, kaip ketinome, į Aliaską. Tik kur nors nuošaliau nuo Džuno, kur apstu grizlių.

– Nuostabu, – pritarė jis. – Ten yra ir šiaurės meškų. Labai nuožmios. Ir vilkai nemenki užauga.

Žioptelėjau, sunkiai atsidasau.

– Kas negerai? – paklausė jis.

Man dar nespėjus susitvardyti, jis susigaudė, kūnas įsitempė.

– O, nekalbėkime apie vilkus, jei tave tai žeidžia. – Jo balsas skambėjo šaltai, oficialiai, pečiai atrodė sukaustyti.

– Jis buvo mano geriausias draugas, Edvardai, – suniurnėjau. Nuo būtojo laiko pervėrė skausmas. – Be abejo, mane tai žeidžia.

– Atleisk, nepagalvoju, – vis dar šaltai kalbėjo jis. – Nereikėjo apie tai užsiminti.

– Nieko tokio. – Spoksojau į savo rankas, sugniaužtas ant stalo į vieną kumštį.

Akimirką abu tylėjome, tada po smakru pajutau jo vėsu pirštą, jis švelniai kilstelėjo man veidą. Atrodė daug meilesnis.

– Aš tikrai atsiprašau.

– Žinau. Žinau, kad ne jį turėjai omenyje. Man nereikėjo šitaip reaguoti. Tiesiog... na, prieš tau ateinant, galvojau apie Džeikobą. – Sudvejojau. Paminėjus Džeikobo vardą, jo gelsvos akys truputį patamsėdavo. Mano balsas tapo maldaujamas. – Čarlis sakė, kad Džeikui dabar sunku. Jam skaudu... tai aš dėl to kalta.

– Tu nieko bloga nepadarei, Bela.

Giliai įkvėpiau.

– Turiu viską ištaisyti. Esu jam skolinga. Be to, tai viena Čarlio sąlygų...

Man kalbant jo veidas pasikeitė, tapo panašus į statulos.

– Juk žinai, Bela, negali būti nė kalbos apie tai, kad liksi viena su vilkolakiais. O jei kuris nors iš mūsų įsibrautume į jų žemę, sulaužytume sutartį. Ar nori, kad kiltų karas?

– Žinoma, ne!

– Vadinasi, nebėra prasmės apie tai šnekėtis.

Jis nuleido ranką ir nusuko veidą, ieškodamas kitos temos. Akys nuklydo man už nugaros, ir jis nusišypsojo, nors žvilgsnis išliko budrus.

– Džiaugiuosi, kad Čarlis nusprendė tave išleisti – tau baisiai reikia apsilankyti knygyne. Negaliu patikėti, kad vėl skaitai „Vėtrų kalną“. Negi dar nemoki atmintinai?

– Ne visų mūsų atmintis fotografinė, – atkirtau.

– Fotografinė ar ne, bet nesuprantu, kuo jis tau taip patinka. Veikėjai yra bjaurybės, gadinantys vienas kitam gyvenimą. Nesuprantu, kodėl Hitklifas ir Ketė galiausiai atsidūrė tarp tokių porų, kaip Romeo ir Džuljeta ar Elizabeta Benet ir ponas Darsis. Tai ne meilės, o neapykantos istorija.

– Tavo santykiai su klasika nekokie, – atrėžiau.

– Gal todėl, kad senienos man nedaro įspūdžio. – Jis nusišypsojo, matyt, patenkintas mane išblaškęs. – Iš tikrųjų, kodėl gi ją skaitai ir skaitai? – Akyse dabar šmėstelėjo gyvas susidomėjimas – jis vėl bandė išnarplioti painias mano mintis. Ištiesęs per stalą ranką delnu suėmė veidą. – Kas joje tave taip žavi?

Jo nuoširdus smalsumas mane nuginklavo.

– Gerai nežinau, – atsakiau, stengdamasi susikaupti, nes jo žvilgsnis mane blaškė. – Manau, tai, kas tarsi susiję su neišvengiamybe. Niekas negali jų išskirti – nei jos savanaudiškumas, nei jo blogybės, netgi mirtis pabaigoje...

Jis svarstė mano žodžius, veidas tapo mažus. Po akimirkos erzindamas nusišypsojo.

– Vis tiek manau, kad istorija būtų buvusi geresnė, jei vienas jų būtų išsilaisvinęs.

– Manau, taip ir įvyko, – paprieštaravau. – Vienintelis juos išlaisvinęs dalykas buvo *meilė*.

– Tikiuosi, tu būtum protingesnė – neišsimylėtum tokio... nedorėlio.

– Šiek tiek per vėlu jaudintis dėl to, ką galėčiau išsimylėti, – pabrėžiau. – Bet ir be perspėjimo, regis, neblogai susitvarkiau.

Jis tyliai sukikeno.

– Džiaugiuosi, kad *tu* taip manai.

– Na, tikiuosi, esi ganėtinai išmintingas laikytis atokiai nuo tokių savanaudžių. Visų jų bėdų šaltinis iš tikrųjų yra ne Hitklifas, o Ketrina.

– Saugosiuos, – pažadėjo jis.

Atsidusau. Jam taip puikiai sekėsi mane išblaškyti.

Delnu paliečiau jo ranką ir priglaudžiau sau prie veido.

– Man reikia susitikti su Džeikobu.

Jis užsimerkė.

– Ne.

– Tai tikrai visai nepavojinga, – maldavau. – Visą dieną praleisdavau La Puše su jų būriu, ir niekada nieko neatsitiko.

Vis dėlto padariau klaidą; pabaigoje mano balsas užlūžo, nes susivokiau meluojanti. Netiesa, kad niekada *nieko* neatsitiko. Šmėkstelėjo prisiminimas – milžiniškas pilkas vilkas, pritūpęs šuoliui, iššiepęs durklą primenančius dantis. Tai prisiminus, nuo siaubo suprakaitavo delnai.

Edvardas išgirdo, kaip pagreitėjo mano širdies tvinksniai, ir linktelėjo, lyg būčiau garsiai prisipažinusi melavusi.

– Vilkolakiai nepastovūs. Jie gali sužeisti artimuosius. Kartais net nužudyti.

Norėjau prieštarauti, bet mintyse iškilo kitas paveikslas. Regėjau kadaise gražų Emilijos Jang veidelį, dabar subjaurotą trijų tamsių randų, tempiančių žemyn dešinės akies kamputį ir amžiams iškreipiančių jos lūpas.

Jis laukė niūriai triumfuodamas, kol atgausiu balsą.

– Tu jų nepažįsti, – sukuždėjau.

– Pažįstu geriau, nei manai, Bela. Buvau ten paskutinį kartą.

– Paskutinį kartą?

– Maždaug prieš septyniasdešimt metų mūsų ir vilkolakių kečiai susikirto... Ką tik buvome apsistoję netoli Hokijamo. Alisos ir Džasperio su mumis dar nebuvo. Pranokome juos skaičiumi, bet jei ne Karlailas, būtų kilęs mūšis. Jam pavyko įtikinti Efraimą Bleką, kad galima gyventi greta, ir galiausiai sudarėme paliaubas.

Krūptelėjau išgirdusi Džeikobo senelio vardą.

– Manėme, kad mirus Efraimui ta giminė išnyko, – suniurnėjo Edvardas; atrodė, kalbasi su savimi. – Kad nelemtųjų genų, dėl kurių jie gali persikeisti, nebėra... – Jis nutilo ir kaltinamai pažvelgė į mane. – Tavo nesėkmių sąrašas vis ilgėja. Ar supranti, kad tavo nepasotinamo visų mirtinų dalykų troškimo užteko šitų mutantų gaujai iš mirusiųjų prikelti? Jei tavo sėkmę galėtume uždaryti į butelį, turėtume masinio naikinimo ginklą.

Nekreipiau dėmesio į pašaipą, mano dėmesį patraukė prielaida – negi jis kalbėjo rimtai?

– Betgi *aš* jų neprikėliau. Negi nežinai?

– Ko nežinau?

– Mano sėkmė su tuo nesusijusi. Vilkolakiai grįžo todėl, kad čia atsikėlė vampyrai.

Edvardas spitrijosi į mane, sustingęs iš nuostabos.

– Džeikobas man sakė, kad jūsų šeima, būdama čia, viską išjudino. Maniau, jūs žinote...

Jis prisimerkė.

– Tai jie taip mano?

– Edvardai, pats pagalvok. Prieš septyniasdešimt metų jūs čia atvykote, ir kaip tik tada pasirodė vilkolakiai. Jūs grįžote, ir vilkolakiai vėl atsirado. Manai, tai atsitiktinumas?

Jis sumirksėjo, atsipalaidavo.

– Karlailui ši teorija bus įdomi.

– Teorija, – pasišaipiau.

Jis akimirką tylėjo, spoksodamas pro langą į lietu; įsivaizdavau, jog svarsto mintį, kad jo šeima pavertė vietos gyventojus milžiniškais šunimis.

– Įdomu, bet ne itin svarbu, – po kiek laiko burbtelėjo. – Tai nieko nekeičia.

Lengvai išverčiau tai į savo kalbą: negaliu turėti draugų vilkolakių.

Žinojau, kad su Edvardu turiu būti kantri. Jis nebuvo paikas, tiesiog *nesuprato*. Nė nenutuokė, kiek buvau skolinga Džeikobui Blekui – daug kartų už savo gyvastį, turbūt ir už psichikos sveikatą.

Nemėgau kalbėti apie tą bergždžią laiką, ypač su Edvardu. Išeidamas jis tik bandė mane apsaugoti, išgelbėti mano sielą. Nemaniau, kad yra atsakingas už visas kvailystes, mano iškrėstas jam nesant, taip pat už visą mano iškęstą skausmą.

Tačiau jis taip manė.

Taigi turėjau atsargiai rinkti žodžius.

Atsistojau ir priėjau prie stalo. Jis išskėtė rankas, ir aš atsisėdau jam ant kelių, įsitaisiau jo akmens vėsumo glėbyje. Kalbėdama žvelgiau į jo rankas.

– Bent paklausk minutėlę. Tai ne šiaip užgaida aplankyti seną šeimos draugą. Džeikobas *kankinasi*. – Tariant šį žodį mano balsas užlūžo. – Negaliu *nemėginti* jam padėti – palikti dabar, kai jam manęs reikia. Vien dėl to, kad jis ne visą laiką žmogus... Na, jis buvo šalia, kai ir aš pati buvau... ne visai žmogus. Nežinai, kaip tada jaučiausi... – sudvejojau. Edvardo rankos sustingo; delnai susigniauzė į kumščius, sausgyslės iššoko. – Jei Džeikobas nebūtų man padėjęs... Nežinau, pas ką būtum sugrižęs. Turiu jam atsilyginti, Edvardai.

Baugščiai pakėliau galvą. Jis buvo užsimerkęs, sukandęs dantis.

– Niekada sau neatleisiu, kad tave palikau, – sušnabždėjo jis. – Net jei gyvenčiau šimtą tūkstančių metų.

Priglaudžiau ranką prie jo šalto veido ir palaukiau, kol atsiduso ir atsimerkė.

– Tu tiesiog darei, kas atrodė teisinga. Ir tau tikrai būtų pavykę su bet kuo, ne tokia pamišusia, kaip aš. Be to, tu dabar čia. Tai taip pat svarbu.

– Jei nebūčiau išėjęs, tau dabar nereikėtų rizikuoti gyvybe, kad paguostum *šuni*.

Krūptelėjau. Buvau pripratusi prie Džeikobo vartojamų užgaulių vardų: *kraujasiurbiai, siurbėlės, parazitai...* Kažkodėl švelniam Edvardo balsui tai labai netiko.

– Nežinau, kaip tiksliai pasakyti. – Edvardo balsas skambėjo atšiauriai. – Tikriausiai skambės griežtai. Bet jau anksčiau vos tavęs nepraradau. Žinau, koks tai jausmas. *Negaliu* pakęsti nė menkiausio pavojaus.

– Turi kliautis manimi. Viskas bus gerai.

Jo veide vėl buvo matyti skausmas.

– Bela, maldauju, – sušnabždėjo jis.

Spoksojau į jo staiga užsiliepsnojusias auksines akis.

– Ko maldauji?

– Dėl savęs maldauju. Būk gera, saugokis. Aš darysiu visa, ką galiu, bet man būtų neprošal, jei bent kiek padėtum.

– Pasistengsiu, – sumurmėjau.

– Ar bent numanai, kokia svarbi man esi? Ar žinai, kaip stipriai tave myliu? – Jis stipriau glustelėjo mane prie kietos krūtinės, paspraudė mano galvą sau po smakru.

Priglaudžiau lūpas prie šalto kaip ledas kaklo.

– Žinau, kaip *aš tave* myliu, – atsakiau.

– Vieną medelį lygini su visa giria.

Pavarčiau akis, bet jis nematė.

– Tai neįmanoma.

Jis pabučiavo man viršugalvį ir atsiduso.

– Jokių vilkolakių.

– Nesutinku. Man reikia pamatyti Džeikobą.

– Ką gi, turėsiu tave sulaikyti.

Jis atrodė visiškai užtikrintas, kad dėl to nekils bėdų.

Neabejojau, jog jis teisus.

– Dar pamatysime, – blefavau. – Jis vis dar mano draugas.

Kišenėje jaučiau Džeikobo laiškelių, atrodė, jis sveria penkis kilogramus. Girdėjau jo balsą, regis, jis sutiko su Edvardu – tikrovėje niekada taip nenutiktų.

Tai nieko nekeičia. Deja.